

Strony skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji Komisji;

w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku przez Sąd Pierwszej Instancji, alternatywnie,

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wszystkich terenów w Austrii mających znaczenie dla Wspólnoty (kod AT załącznika nr 1 do zaskarżonej decyzji);

w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku przez Sąd Pierwszej Instancji, alternatywnie,

— a) stwierdzenie nieważności umieszczenia w zaskarżonej decyzji Komisji terenu AT 2102000 „Nockberge” oraz

b) stwierdzenie nieważności umieszczenia w zaskarżonej decyzji Komisji terenu AT 211900 „Gut Walterskirchen”;

w przypadku nieuwzględnienia wniosku, alternatywnie,

— stwierdzenie nieważności umieszczenia w załączniku nr 1 do zaskarżonej decyzji niektórych terenów jako terenów mających znaczenie dla Wspólnoty ze względu na siedliska i gatunki charakteryzujące się stopniem reprezentatywności oraz ogólnej kwalifikacji B, C i D (alternatywnie C i D, alternatywnie wyłącznie C) według formularzy standardów (albo danych) Państw Członkowskich

a) w zakresie umieszczenia wszelkich terenów w zaskarżonej decyzji (tzn. w załączniku nr 1), alternatywnie

b) w zakresie umieszczenia wszystkich terenów austriackich (kod AT w załączniku nr1), alternatywnie

c) wyłącznie tereny AT 2102000 „Nockberge” i AT 211900 „Gut Walterskirchen”,

— niezależnie od powyższego, o zasądzenie od Komisji zwrotu kosztów niniejszego postępowania do rąk pełnomocnika skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący występują z niniejszą skargą przeciwko decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2003 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów w alpejskim regionie biogeograficznym mających znaczenie dla Wspólnoty⁽¹⁾. Skarżący są rolnikami i leśnikami, prowadzącymi na swoich nieruchomościach gruntowych gospodarstwa rolne i leśne wraz z działalnością uboczną, nieruchomościach leżących na obszarze „terenów o znaczeniu dla Wspólnoty”, które zostały ustanowione mocą zaskarżonej decyzji. Skarżący podnoszą, że przez tą decyzję stali się adresatami norm wspólnotowych. Tym samym przedmiot własności skarżących, który powinien podlegać ochronie zgodnie ze wspólnotową tradycją konstytucyjną, został poddany ograniczeniom wykraczającym dalece poza dopuszczalne ograniczenia ze względów społecz-

nych i to w sposób schematyczny, bez wyważenia interesów, bez wyjątków, oraz bez odpowiedniego odszkodowania (lub nawet bez przedsięwzięcia środków mających na celu odszkodowanie), co stanowi naruszenie postanowień traktatu w rozumieniu art. 230 ust. 2 WE, wymagające stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna również z samą dyrektywą⁽²⁾, na podstawie której została wydana. Nie zostały bowiem określone we właściwy sposób podstawy wymagane do określenia koniecznych nakładów finansowych, ani nie została zapewniona wymagana przez dyrektywę spójność sieci terenów chronionych.

Co więcej, skarżący podnoszą, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie stwierdziła w sposób wyraźny i dosłowny dla jakich gatunków i rodzajów siedlisk tereny, które zakwalifikowała jako „tereny o znaczeniu dla Wspólnoty” mają faktycznie znaczenie wspólnotowe. Wreszcie, skarżący utrzymują, że Komisja w stosunku do terenów chronionych, które dotyczą skarżących oparła się w treści decyzji na błędnych podstawach faktycznych. W ten sposób tereny te zostały, w przypadku niektórych gatunków i rodzajów siedlisk, błędnie zaklasyfikowane jako tereny o znaczeniu dla Wspólnoty, co stanowi przesłankę, której konsekwencją jest konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dz. U L 14 z dnia 21 stycznia 2004 r., str. 21

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 marca 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, str. 7)

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez Adviesbureau Ehcon B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-140/04)

(2004/C 146/10)

(Język postępowania: holenderski)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Adviesbureau Ehcon B.V., z siedzibą w Reeuwijk (Holandia), reprezentowanej przez M. A. Goedkoop, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

— tytułem roszczenia głównego, o nałożenie na Wspólnoty Europejskie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 158.400 euro wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty włącznie, poniesionej przez skarżącą w wyniku przetargu;

- o nałożenie na Wspólnoty Europejskie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 60.000 euro wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty włącznie z tytułu utraconych korzyści z tego powodu, iż skarżąca nie mogła wykorzystać i rozszerzyć swych kompetencji w wyniku odrzucenia jej oferty;
- o nałożenie na Wspólnoty Europejskie obowiązku naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą w związku z tym, iż utraciła ona możliwość wygrania kolejnego przetargu, szacowanej na 10 % wartości netto kolejnego przetargu lub 25.000 euro;
- tytułem roszczenia alternatywnego, o nałożenie na Wspólnoty Europejskie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 26.400 euro wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty włącznie, poniesionej przez skarżącą z tytułu utraty możliwości wygrania przetargu;
- o zasądzenie od Wspólnot Europejskich kosztów w wysokości 10.000 euro wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty włącznie, poniesionych przez skarżącą na przygotowanie oferty;
- o zasądzenie od Wspólnot Europejskich kosztów w wysokości 40.000 euro wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty włącznie, poniesionych przez skarżącą na uzyskanie dowodów oraz przedstawienie sprawy europejskiemu rzecznikowi praw obywatelskich;
- o obciążenie Wspólnoty Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne twierdzenia:

We wrześniu 1996 r. skarżąca przystąpiła do przetargu otwartego, ogłoszonego przez Komisję w zakresie usług, o których mowa w dyrektywie odnoszącej się do jakości wód przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, nie wygrała go jednak.

Zdaniem skarżącej Komisja postąpiła wbrew obowiązkowi przejrzystości, który powinien być przestrzegany w ramach przetargów. Skarżąca twierdzi, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, w wyniku skargi złożonej przez nią, doszedł do tego samego wniosku.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 3 dyrektywy Rady z dnia 18 czerwca 1992 r., 92/50/EWG, odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi ⁽²⁾. Zdaniem skarżącej Komisja potraktowała poszczególne oferty w sposób odmienny, naruszając zasadę dobrej administracji.

Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła również art. 12 pkt 1 dyrektywy 92/50/EWG, albowiem nie powiadomiła skarżącą o przyczynach odrzucenia jej oferty w terminie 15 dni od daty otrzymania stosownego żądania na piśmie.

Skarżąca utrzymuje ponadto, że gdyby Komisja postąpiła zgodnie z zasadami dobrej administracji, dopuściłaby skarżącą do fazy udzielania zamówienia. W takim wypadku zdaniem skarżącej wygrałaby ona ów przetarg.

Skarżąca twierdzi ponadto, iż zgodnie z art. 16 i 17 pkt 2 dyrektywy 92/50/EWG Komisja miała obowiązek przesłania w ciągu 48 godzin od chwili udzielenia zamówienia publicznego ogłoszenia o wynikach przeprowadzonego postępowania do Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich.

Na koniec skarżąca oświadcza, że Komisja próbowała wprowadzić ją w błąd.

⁽¹⁾ Ogłoszenie przetargu otwartego – XI.D.1 (Dz.U. 1996 r. C 323, str. 35).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 18 czerwca 1992 r., odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 9 kwietnia 2004 r. przez Lapin liitto (Radę Regionalną Laponii) oraz gminy Enontekiö, Inari, Utsjoki i Unto Autto, hodowcę reniferów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-141/04)

(2004/C 146/11)

(język postępowania: fiński)

Dnia 9 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Europejskiej przez Lapin liitto oraz gminy Enontekiö, Inari, Utsjoki i Unto Autto, hodowcę reniferów, reprezentowanych przez Kari Marttinen i profesora Pertti Eilavaara'ę.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- unieważnienie i usunięcie z decyzji Komisji informacji na temat regionów Finlandii, ze uwagi na fakt, iż są one bezprawne ze względu na sposób, w jaki zostały w niej przedstawione.